

XXIII Dzień Papieski
Jan Paweł II. Cywilizacja życia.
XXVIII niedziela zwykła, cykl A
Rozważania Różańcowe
Część chwalebna

Tajemnica I

Zmartwychwstanie Pana Jezusa

Jan Paweł II uczył, że „życie osiąga swój szczyt, swój sens i swoją pełnię, kiedy zostaje złożone w darze (EV, 51)”. Jezus, przez swoją mękę i śmierć uczynił z Siebie dar całkowity. Chrystus Zmartwychwstały staje na szczycie sensu i pełni życia. Jest to życie, którego udziela wierzącym, nazywając ich braćmi (por. Mt 28, 10; J 20, 17). Za określeniem „bracia” stoi prawda o więziach łaski, które Jezus ustanawia z wierzącymi. Są to więzi, których istotą jest przebaczenie. Jezus zwycięski przebacza przecież Apostołom ich małość, niewystarczalność miłości, które przyczyniły się do Jego śmierci. To ważne dla osób, które niosą w sobie winę zabójstwa i krzywdy względem bliźnich. Zmartwychwstały ma moc i pragnienie leczenia tych ran miłosierdziem, by nazwać ich „braćmi”.

Zmartwychwstanie ukazuje, że miłość jest silniejsza niż śmierć, że Jezus jest silniejszy niż śmierć, że Jego wola życia jest silniejsza niż śmierć. Trzeba nam takich zapewnień, gdy choroby, wojny i zło drzemiące w nas samych nieustannie zdaje się krzyczyć, że to śmierć i bezsens ma ostatnie słowo.

Maryja jawi się w tej tajemnicy jako apostołka życia. Jak uczył Jan Paweł II, jest Ona „żywym słowem pocieszenia dla Kościoła zmagającego się ze śmiercią. Ukazując nam Syna, zapewnia nas, że w Nim moce śmierci już zostały pokonane (EV, 105)”.

Budowanie cywilizacji życia zaczyna się od przekonania, że dzięki zmartwychwstaniu życie jest silniejsze niż śmierć.

Tajemnica II

Wniebowstąpienie Pana Jezusa

Jan Paweł II uczył, że Ewangelia życia jest „zwiastowaniem Boga żywego i bliskiego, który wzywa nas do głębokiego zjednoczenia z sobą i otwiera nas na niezawodną nadzieję życia wiecznego; jest potwierdzeniem nierozzerwalnej więzi, jaka łączy osobę, jej życie i jej cielesność (EV, 81)”.

Tajemnica Wniebowstąpienia każe nam zatrzymać się przed sprawą cielesności. Oto Syn Boży, który niegdyś przyjął ludzkie ciało, teraz wynosi ludzką naturę, w tym ludzką cielesność do chwały nieba. Cały człowiek, dusza i ciało, ma osiągnąć chwałę nieba. Stąd budowanie cywilizacji życia to również troska o własne ciało: o jego zdrowie, o odpoczynek po pracy, o równowagę psychiczną, o właściwe odżywianie...

Święty Papież nauczał, że życie doczesne, a więc i ciało, jest „rzeczywistością, świętą, która zostaje nam powierzona, abyśmy jej strzegli z poczuciem odpowiedzialności i doskonalili ją przez miłość i dar z siebie ofiarowany Bogu i braciom (EV, 2)”.

Tajemnica III

Zesłanie Ducha Świętego

Przed Wstąpieniem do nieba Jezus obiecywał swoim uczniom: „gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami (Dz 1, 8)”. Duch Święty napędza i dziś wierzących, by czynić z nich świadków Ewangelii życia. Tajemnica Zesłania, jak pisał Jan Paweł II, „ukazuje oblicze Kościoła jako rodziny zebranej wraz z Maryją, ożywionej potężnym wylaniem Ducha Świętego, gotowej do misji ewangelizacyjnej (RVM 23)”.

Gotowość do misji Ewangelizacyjnej, czyli wewnętrzne przekonanie: Teraz chcę, pragnę, muszę - bo to moja misja, moja konieczność - pragnę mówić o Chrystusie, bo tylko On jest w stanie ukazać sens mojego i Twojego życia. Niezależnie od tego, czy jest to życie młode, dojrzałe, złamane chorobą, nałogiem, grzechem; niezależnie od tego, jak bardzo to życie jest uwikłane w problemy, w długi; niezależnie od tego czy Ty widzisz w nim jeszcze sens. On widzi sens. On, Chrystus widzi, zna i może nasycić Twoje życie sensem. Przyjmij Go. Zaufaj Mu. Słuchaj Go. Pozwól Mu kierować swoim życiem.

Budowanie cywilizacji życia to przede wszystkim głoszenie, „że nie ma w żadnym innym zbawienia, gdyż nie dano ludziom innego imienia, w którym mogliby być zbawieni (Dz 4, 12)”.

Tajemnica IV

Wniebowzięcie Maryi

Przekonanie Kościoła odnośnie ciała Maryi, które po śmierci nie uległo rozkładowi, odsłania pierwotną wolę Boga, tę sprzed grzechu pierworodnego: człowiek jest stworzony dla życia, nie dla śmierci; całość życia ludzkiego jest dla Boga ważna, nienaruszalna, przewidziana do zbawienia, do szczęśliwego spełnienia, którym cieszy się Wniebowzięta.

Przyglądając się życiu Maryi wyrażamy przekonanie, że Bóg czuwał nad jego początkiem w darze Niepokalanego Poczęcia. Czuwał nad jej ziemskim zakończeniem w darze wniebowzięcia. Podobnie jest z życiem każdego człowieka - Bóg czuwa nad nim od początku do ziemskiego końca. Stąd wyrasta przekonanie wierzących, że tylko On, dawca i władca życia, może decydować o początku i kresie życia każdego człowieka.

Dlatego Ewangelia życia, głoszona mocą Ducha Świętego, ma swoje konsekwencje. Tak opisał je Jan Paweł II: „życie ludzkie, jako cenny dar Boży, jest święte i nienaruszalne, co oznacza w szczególności, że absolutnie niedopuszczalne jest przerywanie ciąży i eutanazja; życia ludzkiego nie tylko nie wolno zabijać, ale trzeba je chronić, otaczając je troskliwą opieką; życie znajduje swój sens, gdy daje się i odzyskuje miłość, z której rodzi się pełna prawda o ludzkiej płciowości i prokreacji; ta miłość nadaje sens także cierpieniu i śmierci, a choć pozostają one okryte tajemnicą, mogą się stać wydarzeniami zbawczymi (EV, 81)”. Budowanie cywilizacji życia to troska i przypominanie światu o nienaruszalności ludzkiego życia - do początku do końca.

Tajemnica V

Ukoronowanie Najświętszej Maryi Panny na królową nieba i ziemi

Po tym jak Apostołowie pokłócili się o pozycje i role w Królestwie niebieskim, Jezus pouczył ich następującymi słowami: „Wiecie, że ci, którzy uchodzą za władców narodów, uciskają je, a ich wielcy dają im odczuć swą władzę. Nie tak będzie między wami. Lecz kto by między wami chciał się stać wielkim, niech będzie sługą waszym (Mk 10, 43)”.

Maryja jest królową nieba i ziemi. Króluje według przytoczonych słów Jej Syna: służy nam w niebie i na ziemi. W niebie wstawia się za nami u Boga. Na ziemi słucha naszych próśb, uczestniczy w próbach wiary i przypomina o pokucie, o życiu według Ewangelii. W ten sposób Królowa służy naszemu życiu - doczesnemu i wiecznemu.

Jan Paweł II pisał o służbie życiu właśnie w kontekście królowania: „Obrona i promocja życia ludzkiego jest przejawem uczestnictwa w misji królewskiej Chrystusa i dlatego powinna mieć charakter posługi miłości, która wyraża się przez świadectwo osobiste, różne formy wolontariatu, działalności społecznej i zaangażowania politycznego (EV, 87)”.

Budowanie cywilizacji życia to pokorna, nieraz niezauważona, niedoceniona służba: chorym, głodnym, bezdomnym, a bardzo często najbliższym i domownikom. Bo przecież do najbliższych sobie Jezus powiedział: „Nie tak będzie między wami”. Gdzie postawa służby, tam życie.